

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 111 / 22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok łączny Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 10 listopada 2021 roku wydany w sprawie VII K 464 / 21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. Zawarte w apelacji skazanego zarzuty obrazy bliżej niewskazanych przepisów postępowania wskutek oddalenia wniosków skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu oraz o zasięgnięcie kolejnej opinii o skazanym, a nadto obrazy art. 424 kpk wskutek sporządzenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>pisemnego uzasadnienia wyroku wbrew wymogom wynikającym z tego przepisu.</p> <p>2. Zawarty w apelacji skazanego zarzut obrazy art. 4 § 1 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie;</p> <p>3. Zawarty w apelacji skazanego zarzut obrazy art. 87 § 1 kk wskutek jego zastosowania</p> <p>5. Zawarte w apelacjach skazanego oraz jego obrońcy zarzuty rażącej niewspółmierności wymierzonej kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad. zarzutów z punktu 1.</p> <p>Zarzut odnoszący się do nieuwzględnienia przez sąd I instancji wniosku skazanego o ustanowienie mu obrońcy z urzędu, z przywołaniem jako podstawy tej decyzji art. 78 § 1 kpk i z argumentacją, jakoby „okoliczności podane przez skazanego nie są</p>				

wystarczające do ustanowienia mu obrońcy z urzędu”, jakkolwiek nie pozbawiony racji, tym niemniej jego uwzględnienie nie mogło prowadzić ani do zmiany, ani do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Uzasadnienie decyzji sądu I instancji jest mało czytelne i nie daje jasnej odpowiedzi, z jakich powodów wniosek skazanego uwzględniony nie został. Nie wiadomo, w jakim zakresie oświadczenie o sytuacji materialnej i rodzinnej skazanego zostało zakwestionowane, ani też, które z zawartych w nim twierdzeń nie zostało należycie udokumentowane oraz, czego oczekiwał od skazanego sąd. Przypomnieć zaś należy, iż skazany od dłuższego już czasu przebywa w izolacji penitencjarnej, co powoduje, iż jego możliwości zarobkowe były znikome. Opinia z zakładu karnego potwierdziła, iż od 2020 r. skazany był co prawda zatrudniony, ale nieodpłatnie. Nie

zakwestionowano również jego obciążeń alimentacyjnych, o czym opinia także wspomina. Tym niemniej podniesione przez skazanego uchybienie w realiach niniejszej sprawy nie miało tej rangi, by mogło wywrzeć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. W toku postępowania pierwszoinstancyjnego nie przeprowadzono bowiem tego rodzaju czynności, by brak obrońcy mógł zaważyć na ich wyniku, a w konsekwencji na końcowym rezultacie sprawy. Postępowanie o wyrok łączny nie wymaga przeprowadzenia przesłuchiwania świadków, przeprowadzania opinii biegłych, konfrontacji, eksperymentów procesowych itp. W przypadku skazanego sprowadzało się ono do załączenia niezbędnych dokumentów i ich oceny w kontekście rozstrzygnięcia o karze łącznej, nie kwestionując, iż faktycznie zachodziła potrzeba

wypowiedzenia się co do kilku kwestii natury prawnej, do których sąd odwoławczy odniesie się dalej przy rozpoznawaniu pozostałych zarzutów apelacyjnych (brak obrońcy nie zwalniał sądu odwoławczego od powinności ich rozważenia, choćby mając na uwadze treść art. 444o kpk). Ustanowiony wkrótce po wydaniu zaskarżonego wyroku obrońca, reprezentujący skazanego także w postępowaniu odwoławczym, koncentrował się na zarzucie rażącej niewspółmierności (surowości) wymierzonej mu kary. W tym stanie rzeczy – odnosząc się do omawianego zarzutu w realiach faktycznych i prawnych niniejszej sprawy, a nie tylko abstrakcyjnie – zakwestionowana odmowa ustanowienia skazanemu obrońcy z urzędu okazała się nie mieć finalnie wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Co do nieuwzględnienia przez sąd I

instancji wniosku o pozyskanie kolejnej opinii o skazanym z zakładu karnego – sąd ten, orzekając w dniu 10 listopada 2021 r., dysponował opinią sporządzoną w dniu 2 września 2021 r., wydaną przez przyzmat ponad czteroletniego osadzenia skazanego w zakładzie karnym. Miał zatem podstawy racjonalnie zakładać, że był to wystarczający okres czasu, aby opiniujący mogli poczynić dostateczne spostrzeżenia przydatne na użytek orzekania w sprawie o wydanie wyroku łącznego, a końcowe dwa miesiące izolacji penitencjarnej – nawet uwzględniając okoliczności podnoszone przez skazanego – nie mają aż takiej rangi i wymowy, by wnioski te w sposób istotny mogły skorygować w kierunku przez skazanego oczekiwanym. Niezależnie jednak od tego, sąd odwoławczy, wyznaczając rozprawę apelacyjną, o opinię bieżącą wystąpił. Do jej znaczenia dla

potrzeb
rozstrzygnięcia o
karze łącznej sąd
odwoławczy
odniesie się przy
omawianiu zarzutów
co do
niewspółmierności
tej kary. W
tym też kontekście
oceniany winien być
zarzut obrazu art.
424 kpk, którego
skarżący upatrywał
w przywołaniu w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku „ błędnych
informacji ”, jakoby
skazany nie był
zainteresowany
szkoleniach
kursowych, ani
ofertą szkół
przywieziennych.
Pozyskana przez
sąd odwoławczy,
uaktualniona opinia
o skazanym z
administracji
zakładu karnego
potwierdzała, iż jest
on słuchaczem I
semestru
kwalifikacyjnego
kursu zawodowego o
profilu krawiec.

Ad. zarzutu z punktu
2.

Wydanie wyroku
łącznego w oparciu
o stan prawny
obowiązujący w
okresie pomiędzy 1
lipca 2015 r., a
23 czerwca 2020 r.,
nie narusza reguły
wynikającej z art. 4

§ 1 kk. Zgodzić się wprawdzie należy, iż w myśl ówczesnie obowiązującego, literalnego brzmienia art. 86 § 4 kk, w przypadku łączenia w wyroku łącznym kary łącznej z karą jednostkową, dolną granicę podlegającej wymierzeniu kary, stanowiła kara łączna (a nie najwyższa z kar nią objętych). Tym niemniej przypomnieć należy, iż w wyroku z dnia 18 kwietnia 2019 r. w sprawie K 14 / 17 Trybunał Konstytucyjny uznał, iż w zakresie, w jakim przepis ten różnicuje sytuacje osób, wobec których zastosowanie miała już wcześniej instytucja kary łącznej, od osób, co do których ta instytucja zastosowania nie miała, w ten sposób, że umożliwia w stosunku do tej pierwszej kategorii osób podwyższenie dolnej granicy kary łącznej, a także orzeczenie kary rodzajowo surowszej, tj. kary 25 lat pozbawienia wolności, jest niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej

Polskiej. Jakkolwiek sąd I instancji nie wyraził tego w sposób czytelny, tym niemniej z treści tego wyroku i jego uzasadnienia wnosić należy, iż zaskarżony wyrok wydany został w oparciu o stan prawny obowiązujący w okresie pomiędzy 1 lipca 2015 r., a 23 czerwca 2020 r., zaś przy określeniu dolnej granicy możliwej do orzeczenia kary łącznej dostosował się do wskazanego wyżej wyroku TK. Wskazał bowiem w uzasadnieniu, że w niniejszej sprawie „sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od 4 lat pozbawienia wolności”. Wbrew więc twierdzeniom skarżącego, nawet przy zastosowaniu stanu prawnego obowiązującego pomiędzy 1 lipca 2015 r., a 23 czerwca 2020 r., za dolną granicę możliwej do wymierzenia kary łącznej przyjmowano nie karę łączną 6 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, lecz najwyższą wchodzącą w grę karę jednostkową, tj. 4 lata pozbawienia

wolności. Mając jednocześnie na uwadze, iż wspomniany wyrok Trybunału Konstytucyjnego miał charakter zakresowy i nie podważał konstytucyjności art. 86 § 4 kk w zakresie, w jakim normował górną granicę wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym, granicę tę winny tworzyć suma łączonych kar jednostkowej i łącznej (z pominięciem kar, jakie składały się na kary łączne). Dzięki temu, wskutek zastosowaniu stanu prawnego obowiązującego pomiędzy 1 lipca 2015 r., a 23 czerwca 2020 r., górną granicę możliwej do orzeczenia wobec skazanego K. S. kary łącznej stanowiła suma kar 6 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (orzeczona wyrokiem łącznym opisanego w punkcie VII części wstępnej zaskarżonego wyroku) oraz 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (orzeczona wyrokiem opisanym w punkcie VIII). W przypadku

stosowania stanu prawnego obowiązującego po 23 czerwca 2020 r. górna granica kary łącznej byłaby znacząco wyższa, gdyż kształtowały ją suma kar jednostkowych, w tym również tych objętych uprzednio karą łączną. W konsekwencji, zmieniając zaskarżony wyrok, sąd odwoławczy uwzględnił prawidłowe granice możliwej do wymierzenia kary od 6 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności do 8 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar łącznej i jednostkowej wymierzonych wyrokami z punktów VII i VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku). Podnieść przy tym należy, iż wbrew twierdzeniom skarżącego, gdyby stosować przepisy o wyroku łącznym obowiązujące po 24 czerwca 2020 r., nie wszystkie kary, do jakich się odwołuje w swojej apelacji, mogłyby zostać ze sobą połączone w ramach jednej kary łącznej. Nie

wszystkie bowiem przestępstwa, za który wymierzano kary jednostkowe pozbawienia wolności i ograniczenia wolności (niezależnie od tego, czy zostały już wykonane), popełnione zostały zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich. W grę wchodziłyby przy tym konfiguracje, przy których górną granicę kar łącznych tworzyłyby sumy kar jednostkowych (co wobec uprzedniego „ pochłonięcia ” tych kar węzłem kar łącznych bez stosowania zasady kumulacji, byłoby dla skazanego niekorzystne).

W ocenie sądu odwoławczego, nie było także podstaw, aby w zastosowanym stanie prawnym węzłem kary łącznej objąć kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. w sprawie 605 / 17, albowiem historycznie (faktycznie) kara ta została już w całości wykonana.

Co prawda, już po jej wykonaniu, postanowieniem z dnia 26 stycznia 2022 r. w sprawie III Kow 44 / 22 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. w oparciu o przepis art. 80 § 5 kkw zmienił kolejność wykonywania kar, przyjmując, iż kara ta ma dopiero zostać wykonana, tym niemniej sąd odwoławczy stoi na stanowisku, iż zmianie wykonywania na podstawie art. 80 § 5 kkw podlegać mogą tylko takie kary, które nie zostały jeszcze wykonane w całości. Sąd odwoławczy podziela pogląd (por. Anna Jaworska-Wieloch w: Kilka uwag o zmianie kolejności wykonywania kar i środków skutkujących pozbawieniem wolności, **PROBACJA**, nr 3/2020, s. 61–79, ISSN 1689-6122, e-ISSN 2719-311X, www.probacja.com), iż reguła ta nie została wprawdzie wprost wyrażona w art. 80 kkw, ma ona jednak swoje uzasadnienie nie tylko funkcjonalne, ale i językowe. Skoro

bowiem art. 80 § 2 k.k.w. pozwala na zarządzenie wykonania kar i środków w innej kolejności aniżeli wynikająca z ustawy, to można wywieść z tego przekonanie, że zastosowaniu tej instytucji podlegać może jedynie taka kara, która nie została już odbyta w całości przez skazanego. W takim wypadku nie istnieje już bowiem kara podlegająca wykonaniu w rozumieniu art. 80 § 1 k.k.w. Akceptacja takiego poglądu ma również uzasadnienie celowościowe. Dowolne zmiany kolejności wykonania kar, które dawno już zostały odbyte, pozwalałyby na kształtowanie sytuacji prawnej skazanego w przyszłości w zakresie ewentualnej powrotności do przestępstwa, w oderwaniu od celów, którym służyć ma instytucja recydywy. Dla ustalenia recydywy kluczowe są bowiem dwa zagadnienia: kiedy skazany odbywał karę pozbawienia wolności i za

jakie przestępstwo. Z tego względu niedopuszczalne wydają się zmiany kolejności wykonywania kar pozbawienia wolności z mocą wsteczną, a więc dotyczące kar, które zostały już odbyte w całości, gdyż pozwalałoby to na manipulowanie ewentualnym przypisaniem sprawcy kolejnego przestępstwa w warunkach recydywy, i to w obu kierunkach, tj. poprzez uznanie, że sprawca dopuścił się zbrodni bądź występku w warunkach art. 64 k.k., pomimo że kara za przestępstwo spełniające przesłanki z wymienionego przepisu została odbyta wcześniej aniżeli w 5-letnim okresie bądź też nieprzypisanie mu przestępstwa w warunkach recydywy, pomimo że realnie wszelkie wymogi zostały spełnione. W konsekwencji funkcja gwarancyjna prawa karnego przemawia za stanowczym odrzuceniem możliwości dokonywania takich

zabiegów prawnych, prowadzących do zniekształcenia instytucji recydywy. Kary, które zostały odbyte już w całości, nie powinny podlegać zmianie wobec ich przejścia do historii i ukształtowania w ten sposób sytuacji prawnej skazanego na przyszłość.

Ad. zarzutu z punktu 3.

Na wstępie podnieść należy, iż kara ograniczenia wolności, do jakiej odwołuje się skazany, została już połączona z karą pozbawienia wolności w uprzednio wydanym wyroku łącznym Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. w sprawie VII K 515 / 20 i orzeczenie to przybrało walor prawomocności.

Niezależnie od tego podnieść należy, iż skarżący znaczenie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 czerwca 2019 r., P 20/17 zdaje się interpretować wyłącznie jako niedopuszczalność łączenia kary pozbawienia wolności z karą ograniczenia wolności, jeśli ta

ostatnia nie została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności. Tymczasem we wspomnianym orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny wcale nie wyłączył możliwości łączenia kar pozbawienia wolności z karami ograniczenia wolności orzeczonymi w podstawowej formie, przy stosowaniu zamiennika, o jakim mowa w art. 87 § 1 kk, lecz jedynie zakwestionował swoisty automatyzm wyrażający się każdorazowym łączeniem tych dwóch rodzajów kar. Innymi słowy, zastąpił obowiązek orzekania w takiej sytuacji kary łącznej pozbawienia wolności kompetencją jej wymierzenia, pozwalającą analizować, czy w realiach danej sprawy należy dokonać połączenia kary pozbawienia wolności z karą ograniczenia wolności i orzec karę łączną pozbawienia wolności, czy też odrębnie te kary wykonać. Istotą niekonstytucyjności

rozwiązania
przyjętego w art. 87
§ 1 kk nie była zatem
sama możliwość
wymierzenia kary
łącznej pozbawienia
wolności w miejsce
kary ograniczenia
wolności, ale
niezapewnienie
sądowi
orzekającemu w
przedmiocie
wydania wyroku
łącznego możliwości
uwzględnienia
wszystkich
okoliczności
konkretnej sprawy.
(por. postanowienia
SN: z dnia 13
listopada 2019 r., I
KZP 8 / 19, czy
z dnia 14 stycznia
2012 r. w sprawie
V KO 116/20).
W związku z
powyższym
niezasadnym uznać
należy taka
interpretacja art. 87
kk, jaką przedstawił
skarżący, wyrażającą
się żądaniem
oczekiwania z
wprowadzeniem do
wykonania kary
ograniczenia
wolności aż do
czasu wykonania
przez skazanego
wszystkich
oczekujących kar
pozbawienia
wolności.
Uwzględniając
sytuację
oskarżonego,
ocenianą zwłaszcza
w perspektywie

wieloletniego jeszcze okresu pobytu w zakładzie karnym oraz stosunkowo niewielkiej co do wysokości kary ograniczenia wolności, jej połączenie węzłem kary łącznej w wyroku łącznym jawiło się jako uzasadnione i racjonalne.

Ad. zarzutów z punktu 4.

Rozpoznając skargi apelacyjne w odniesieniu do zarzutów rażącej surowości wymierzonej kary – przywoływane na korzyść skazanego okoliczności zostały częściowo uwzględnione, tym niemniej podkreślić należy, iż skarżący, eksponując je, przewartościwiają ich znaczenie żądając jej wymierzenia przy zastosowaniu tzw. zasady absorpcji. Powtórzyć należy w odniesieniu do skazanego, że pewną poprawę w jego zachowaniu podczas pobytu w zakładzie karnym oraz składane deklaracje zmiany trybu życia po opuszczeniu tej placówki, uznać należy tylko za

jedne spośród wielu okoliczności rzutujących na wymiar kary łącznej, o jakich mowa w art. 85a kk. Jeśli chodzi bowiem o karę łączną, będącą podsumowaniem całej przestępczej działalności oskarżonego – nie można było jej orzekać przy zastosowaniu reguły absorpcji, albowiem byłaby to niezrozumiała premia dla skazanego, osoby wielokrotnie już karanej, z tego tylko powodu, że popełnił większą, aniżeli jedno, ilość przestępstw. Stosowanie kary łącznej nie może automatycznie i każdorazowo prowadzić do praktycznej bezkarności sprawcy za jedno z dwóch lub więcej popełnionych przez niego przestępstw, o ile nie zachodzą ku temu szczególne, wyjątkowe okoliczności. Wchodzić to może w grę np., gdy pomiędzy przestępstwami zachodzi wyjątkowo ścisły związek podmiotowo – przedmiotowy, gdy granica pomiędzy

realnym, a pomijalnym zbiegiem przestępstw nie jest zarysowana zbyt wyraźnie, gdy z dwóch lub więcej przestępstw jedno dominuje w ocenie całości zdarzenia, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną. Jeśli jednak takie okoliczności nie zachodzą, to sprawca nie powinien być premiiowany z tego tylko powodu, że działał w sposób przestępczy więcej, aniżeli jeden raz. Mając to wszystko na uwadze, ani reguła absorpcji, czy bardziej korzystna dla oskarżonego zasada mieszana, w grę wchodzić nie mogły. W kontekście osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uwzględnić na niekorzyść skazanego należało, iż zaskarżony wyrok

łączny jest pochodną
popelnienia całego
szeregu przestępstw
o dużym ciężarze
gatunkowym,
realizowanych na
przeźreni
znacznego okresu
czasu.

Uwzględnwszy
powyższe
uprawnionym jest
wniosek, iż mimo
obecnej poprawy,
na swój sposób
wymuszonej izolacją
penitencjarną w
związku z
osadzeniem w
zakładzie karnym,
skazany jest osobą,
wobec której
zarówno względy
zapobiegawcze, jak i
wychowawcze
przemawiają za
wymierzeniem kary
łącznej zasadniczo
surowszej, aniżeli
postulowana w
apelacjach.

Podkreślić też
należy, iż sąd
orzekając w
przedmiocie
wydania wyroku
łącznego oraz
mającej być nim
wymierzonej kary
łącznej, nie ma
prawa oceny kar
jednostkowych pod
kątem zasadności
ich wymierzenia w
takim, a nie innym
rozmiarze, a tym
bardziej tego, czy
istniała dostateczna
podstawa
dowodowa, aby

skazać go za przestępstwa, a za które te jednostkowe kary wymierzano. Sprawstwo i wina skazanego, a także zasadność wyboru rodzaju i rozmiaru wymierzonych kar, nie mogą być weryfikowane w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary łagodniejszej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Omówiono powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocyZwięźle o powodach
utrzymania w mocy**1.8. Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres
zmiany

Omówiono powyżej

Zwięźle o powodach
zmiany

Omówiono powyżej

**1.9. Uchylenie
wyroku sądu
pierwszej
instancji****1.1.7. Przyczyna,
zakres i
podstawa
prawna
uchylenia**

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte wyroku	w	
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
punkt 2		Na podstawie § 4 ust. 1, 2, 3 w zw. z § 17 ust. 5 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 roku, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu koszty zastępstwa procesowego.
punkt 3		Mając na uwadze, iż skazany aktualnie przebywa w Zakładzie Karnym z perspektywą wieloletniego odbywania kary, co w sposób istotny ogranicza jego możliwości zarobkowe,

	zwolniono go od kosztów postępowania odwoławczego.	
7. PODPIS		